

азъ? Нима ти не разбирашъ каква милость ти правя, като приемамъ да говоря съ тебъ?

— Не се сърдете, моля ви се, ваше сиятелство, — молѣлъ се червеятъ. Азъ много се страхувамъ отъ васъ, па нали сами казахте да се пазя отъ васъ когато сте гладни.

— Азъ не съмъ си забравилъ думата, — гордо отговорилъ щъркелътъ. Е, разкажи ми нѣщо отъ своя животъ. Менъ ми е мжно, а полезно е на насъ благороднитѣ птици да се запознаваме съ живота на нисшитѣ животни.

— Не мисля, че мога да ви разкажа нѣщо интересно, — скромно отговорилъ червеятъ. Азъ работя отъ самото си раждане и ще работя, ще ора земята, ще ровя дупки до тогава, до когато не бжда изяденъ.

— Тъй, тъй, — казалъ щъркелътъ. Ти, значи, ровишъ дупки, такива, въ които живѣятъ жабитѣ!

— А, не! — отговорилъ червеятъ. Такава огромна работа не мога да извърша. Ровя само малки, тѣснички проходи, тамъ долу подъ земята.

— А каква е ползата отъ твоята работа?..... напимѣръ, за насъ щъркелитѣ.

— Прѣди всичко, ваше сиятелство, не забравяйте, че вие когато поискате можете да ме изядете.

— Това, разбира се, зная, — казалъ щъркелътъ, като извилъ шия назадъ, — и нѣма защо да ми го напомняте. Е, още каква полза можешъ да принесешъ?

— Слѣдъ това, азъ обработвамъ земята тъй, щото по нея могатъ да растатъ трѣви, цвѣтя и дървета. Азъ я правя плодородна; благодарение на моитѣ трудове тя става на черноземъ.